

—է՛, ըսաւ Պ. Մէրէնէն, տարօրինակ
անկը կան աշխարհի մէջ: Ա՛ն քեզի
եղծուկ մը որ միխոններ պիտի ունենար
տրամագրութեան տակ եւ, ո՞վ գիտէ,
իրենու անօթի մնացած է խոճիկի մը
շէ.
—Օ՛հ, ըսաւ գրագիրը: Այնքան հա-
ւատ պիտի ըլլար . . .
—Սարսափելի՛ բան: Երեք շարստու-
նենքն իրեն պիտի երթոյնըն, աը Պրիս-
թարկովսինը, աը Պրանքուսինը եւ Օր-
Արքովինը:
—Եւ կարելի չեղաւ. դանել, չէ՛:
—Եւ, ո՞վ իմ գիտեն թէ ո՛ր տոթ է
տակ . . . Բայց, մեղի ի՛նչ, աւելջոյ
տոյ մէջ կ'զգո՞ւ պտնայով, մեր աշխա-
սիկի ներքը նայինք մենք
Դ՛ուք գիտե՞ք Պ. րոս, պատմա-
յ Ծախտու: Բայց, ինչո՞ք իրտաւարդին
աբը քրտն էր լուրրովին:
Ինչպէ՞ս իրտար մտաւեղներ իրեն սա-
տկերինն ունենալ քաղաք չ'աճական տեղեւ-
թիւնները: